

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **L. Š.**, zastoupené JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem, se sídlem Starobranská 4, Šumperk, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2007, č. j. 19 Cad 144/2006 - 19,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované České správě sociálního zabezpečení **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 10. 10. 2006, č. X, byla zamítnuta žádost žalobkyně o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 43 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná své rozhodnutí odůvodnila tím, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Šumperku ze dne 29. 8. 2006 není žalobkyně částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 20 %. V této souvislosti byl citován § 44 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 13. 3. 2007, č. j. 19 Cad 144/2006 - 19, tak, že žalobu zamítl. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobkyně se krajský soud opírá především o posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „posudková komise“) pracoviště v Ostravě ze dne 9. 2. 2007, podle něhož procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí u žalobkyně 20 %. Krajský soud dále vyšel z toho, že jestliže zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce je nižší než 33 % a nebylo u něj zjištěno zdravotní postižení podle přílohy č. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, nejsou v souhrnu splněny podmínky částečné invalidity podle § 44 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění. Poněvadž v takové míře pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nebyl zjištěn a nebylo zjištěno ani zdravotní postižení, jež by žalobkyni značně ztěžovalo obecné životní podmínky, nelze podle názoru krajského soudu žalobkyni k datu 10. 10. 2006 za částečně invalidní považovat. Jestliže žalobkyně nebyla částečně invalidní, pak nesplňovala podmínky nároku na částečný invalidní důchod.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud nesprávně posoudil právní otázku existence částečné invalidity stěžovatelky a jejího nároku na částečný invalidní důchod, vady řízení pak podle stěžovatelky spočívají v tom, že krajský soud nevyhověl důkaznímu návrhu stěžovatelky na posouzení jejího zdravotního stavu a omezení z tohoto zdravotního stavu vyplývajících znaleckým posudkem a spokojil se pouze s posudkem posudkové komise. Toto své zásadní procesní rozhodnutí krajský soud nedostatečně zdůvodnil pouze obecným konstatováním, že tento odborný posudek je přesvědčivý a úplný. Stěžovatelka dále poukázala na to, že podle § 64 s. ř. s. použije se pro řízení ve správním soudnictví i ustanovení § 120 až § 136 o. s. ř. o dokazování, neboť soudní řád správní s výjimkou svého § 52 dokazování neupravuje. Krajský soud měl proto na danou problematiku aplikovat § 127 o. s. ř., podle kterého závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, ustanoví soud po slyšení účastníků znalce. Výjimku z tohoto pravidla stanoví § 127 odst. 4 o. s. ř. pouze pro případy, kdy má soud k dispozici odborné vyjádření o jehož správnosti nemá pochybnosti. V daném případě jsou podle stěžovatelky pochybnosti o správnosti odborného vyjádření posudkové komise z důvodů, které žalobkyně uvedla jak v žalobě, tak ve svém vyjádření k posudku posudkové komise. Stěžovatelka proto i nyní v rámci kasační stížnosti namítá neobjektivnost a nepřezkoumatelnost tohoto odborného posudku, který nesplňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, neboť z něho nelze zjistit, jak posudková komise dospěla ke svým závěrům, neboť kromě citace lékařských zpráv a platné zákonné úpravy obsahuje jediný konkrétní hodnotící argument a sice ten, že z rozmezí 20 - 40 % upraveného v položce 10, kapitole VI, oddílu A, přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. stanoví posudková komise dolní hranici 20 % s přihlédnutím ke skutečnosti, že je stěžovatelka schopna vykovávat svoje zaměstnání účetní, které odpovídá její kvalifikaci a praxi. Funkční postižení dosahuje podle blíže nezodůvodněného názoru posudkové komise jen mírného stupně. Z tohoto odborného posudku podle stěžovatelky nelze zjistit, jak k těmto závěrům posudková komise došla, neboť schází konkrétní rozbor zdravotních omezení stěžovatelky plynoucích z jejího onemocnění roztroušenou mozkomíšní sklerózou. Ve vztahu k pracovní činnosti stěžovatelky se posudková komise nezabývala otázkou, zda stěžovatelka zvládá svoji práci s obvyklým

pracovním úsilím, které vynakládají zdravé účetní, či zda vykonává svoji práci jen díky mimořádnému úsilí a vypětí sil, se kterým překonává své zdravotní omezení. U stěžovatelky se projevují poruchy soustředění i poruchy funkcí paměti, takže se v současné době již nedokáže po celou osmihodinovou pracovní dobu soustředit a vykonávat zodpovědně svoje povolání. K neúnosné zdravotní zátěži přispívá i skutečnost, že svoji práci vykonává v dlouhodobě vynucené poloze, což se rovněž neslučuje s jejím onemocněním. Závěry posudkové komise jsou pak podle stěžovatelky rovněž zpochybněny vyjádřením praktického lékaře MUDr. J. J. ze dne 1. 3. 2007 i neurologa MUDr. J. M. ze dne 26. 2. 2007. Pochybnosti o správnosti odborného posudku vyplývají i z podstaty řešené odborné problematiky, kdy objektivně zjištěnému onemocnění stěžovatelky roztroušenou mozkomíšní sklerózou je přiřazeno rozmezí 20 - 40 % poklesu soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky, takže nezbytným předpokladem pro správné posouzení projevu tohoto onemocnění u ní je odborný rozbor projevu tohoto onemocnění odpovídající dolní, střední a nejvyšší hranici zákonného rozmezí a teprve pak přiřazení onemocnění stěžovatelky k příslušné úrovni tohoto rozmezí.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatnila důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného. Stěžovatelka dále uplatnila důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Vzhledem k tomu, že výtky stěžovatelky o neprovedení důkazu znaleckým posudkem směřuje vůči krajskému soudu, je zřejmé, že přichází v úvahu spíše důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. jiná vada řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud především nepochybil, pokud při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatelky vycházel z posudku posudkové komise, neboť k tomuto úkolu jsou pro přezkumné řízení soudní posudkové komise povolány ustanovením § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Je třeba zdůraznit, že zdravotní stav a pracovní schopnosti stěžovatelky byly hodnoceny ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Posudek posudkové komise zajisté není výhradním důkazem v rámci soudního řízení, pokud však nevzbuzuje pochybnosti o úplnosti skutkových zjištění v něm obsažených a o přesvědčivosti posudkových závěrů, bývá zpravidla důkazem stěžejním.

V daném případě posudek posudkové komise netrpí vadami vytýkanými stěžovatelkou, neboť obsahuje všechny předepsané náležitosti, tj. diagnostický souhrn, funkční hodnocení jednotlivých zdravotních postižení, stanovení hlavní příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, podřazení příslušné položce vyhlášky č. 284/1995 Sb., stanovení konečné míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti i obecnou pracovní rekomandaci. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se posudková komise dostačujícím způsobem vypořádala s charakterem onemocnění stěžovatelky spočívajícím v roztroušené mozkomíšní skleróze (remitentně relabující forma), vleklém bolestivém páteřním syndromu a synonbronchiálním syndromu dle dokumentace. Posudková komise přitom při vypracování posudku vycházela ze zdravotnické dokumentace praktického lékaře MUDr. J. a jeho nálezu ze dne 14. 7. 2006, z nálezu neurologa MUDr. S. ze dne 7. 8. 2006 a ze dne 8. 11. 2006, neurologa MUDr. M. ze dne 7. 2. 2007 a z úplné spisové dokumentace OSSZ Šumperk. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle kapitoly VI, oddílu A, položky 10, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. na 20 % (což je dolní hranice rozmezí 20 - 40 %) s přihlédnutím ke skutečnosti, že stěžovatelka je schopna vykonávat svoje zaměstnání účetní, které odpovídá kvalifikaci a praxi. Funkční postižení dosahuje mírného stupně. Posudková komise tak dospěla ke stejnému závěru jako posudkový lékař OSSZ Šumperk. Nejvyšší správní soud obdobně jako krajský soud považuje podkladový posudek posudkové komise za úplný v jeho skutkových zjištěních a přesvědčivý v jeho posudkových závěrech, a proto krajský soud nepochybil pokud z tohoto posudku při posouzení podmínek invalidity u stěžovatelky vycházel a neshledal důvod pro provedení důkazu znaleckým posudkem. Napadený rozsudek krajského soudu tedy netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., rovněž nebyla shledána nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalované, ač byla v řízení úspěšná, takové právo ze zákona nenáleží (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nej**sou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu